

KOLON TÜMÖRÜ

Katharina Hoffmann

1 Ocak 2004

"Tanrıya şükür ki geleneksel tıbbın pençelerinden kendimi kurtarabildim"

22 Aralık 1989'da şiddetli mide ağrısı ve yüksek ateşle (39.5°C / 103.1 F) hastaneye kaldırıldım. Ambulanstaki muayeneden sonra peritonitten kuşkulandım.

Karnım davul gibi şişmiş ve çok ağrılı olduğu için – özellikle sağ taraf – cerrahi koğuşuna alınmama karar verildi. O esnada çok kötü hissetmeye başladım çünkü Dahiliye koğuşuna gitmiş olmayı tercih ederdim.

8 günde 30 büyük şişeye tamamlanan antibiyotik ve serum fizyolojik değişimli seruma bağlandım. İki gün boyunca dehşetli baş ağrılarım vardı ve başımla karnıma koymak için buz torbaları istedim. Ancak o zaman ateşim 36°C / 96.8 F 'ne düştü. "Umutsuz hasta" biri olarak – gerçekten de tam böyle hissediyordum – beni bir kez daha başka bir odaya geçirdiler. Her zamanki çoklu testler ve hatta ultrason da her zaman benimleydi. Şimdi astronot yemeği veriliyordu.

Ancak asıl kabusum 24 Aralık akşamı – Alman Noel'i – başlamıştı. Koğuş yetkilisi doktor geldi ve kolonda divertikül bulunduğunu söyledi. Bunun hayati tehlikesi olduğu varsayıldığından, hemen ameliyat olmam gerektiği ve kalın bağırsağımın bir kısmının alınmak zorunda kalacağını anlattı.

Bu teşhis beni şok etti. Fena halde gerildim, ellerim buz kesti ve hayatımı kaybetmekten aşırı endişelendim. Doktora böyle ansızın ameliyat edilmeye izin vermeyeceğimi söyledim. Bunun benim hayatıma mal olabileceğini, kolonun patlayabileceğini ve karnımın septik hale geleceğini anlattı. Panik halde olmama rağmen, bunun **benim** riskim olduğunu ve onun problemi olmadığını söyledim.

Daha sonra baş cerrah geldi ve "*Neden benim gibi eski bir doktora güvenmiyorsun – gerçekten heba olmak mı istiyorsun?*" diye sordu. Ben olumsuz cevapladığımda, "*tabi ki bana da öyle geliyor - fakat senin için doğru olana karar vereceğim, erkek kardeşin bununla ilgili muhtemelen senden daha mantıklı olacaktır*" dedi. "Bu konuda benden başka hiç kimse bedenim için en iyi olana karar veremez" diye cevapladım onu.

Noel günü asistan gelip ilave röntgen ve kan testleri gerektiğini söyledi. Sonrasında tabi ki eve gidebilecektim. Olayın bu şekilde gelişmesine hayretler içinde kaldım.

Tatil sonrası kalın bağırsağıma başka bir ultrason çekildi ve şişliğin gerilediği sonucu geldi. Bütün bu zaman zarfında meditasyon yaptım ve kolon duvarlarımın sağlıklı ve bütün olduklarını, böylece bağırsak kanalımın yeniden mükemmel çalıştığını imgeledim. Gerçekten bu oldu.

Doktorlar açıklamadan yoksundu ancak araştırmaya devam ettiler. Bu kez virüs içindi. Nerede bu bela şey diye kendilerine soruyorlardı. Oysa şimdi divertikül gitmiş ve kalın bağırsagım tam işlevsel durumdaydı ancak bu onlara yetmiyordu. Yıl bitmeden yeniden bağırsak röntgenimin bu kez ilaçlı olarak çekilmesi gerekiyordu. Ancak röntgen bölümüne geldiğimde böbreklerimin röntgenini çekmek istediler! Onların bu yanlış anlamalarına açıklık getirmeye çalışırken, her şeyin olması gerektiği gibi yapıldığını çünkü büyük bir ameliyat öncesi her zaman bunu yaptıklarını söylediler.

Ne operasyonu? Bir başka şok daha yaşamıştım. Çarşaf kadar beyaz bir surat ve buz gibi ellerimle odama koştum. Bir saat sonra yine de kolonumun muayene edilmesine izin verdim.

Röntgen doktoru çok sıcak ve dostçaydı. Onun da kimsenin beni ameliyat etmesine izin vermeyeceğini ve ameliyat olmam için hiçbir sebep görmediğini söyledi. Röntgenleri bana gösterdi ve kalın bağırsagımın gayet iyi durumda olduğundan emin olmamı istedi. Oldukça rahatlamakla birlikte, artık güvenemiyordum.

Yılbaşı günü koğuş yetkilisi kadın doktor apandisitimde bir polip bulduklarını ve şimdi biyopsi yapmak zorunda olduklarını bildirdi. Tekrar bir şok ve panik yaşadım fakat bu kez daha fazla test ve muayeneyi reddettim.

3 Ocak'ta en azından on doktor beni ziyaret etti. Baş cerrah odaya girdi ve beni göstererek *"seninle konuşmuyorum! Yalnızca kardeşine anlatacağım, umarım durumu daha mantıklı bir çerçeveden görür"* dedi.

Yine de sonra yanıma oturdu, elimi tuttu ve parmağını bana doğru sallayarak *"Bak sana yardım etmek istiyorum. Burada kötü huylu bir tümör var ve büyümeye devam ediyor. Önümüzdeki üç ay içerisinde çok daha büyümüş olacak, üç yıl içinde yine bana gelebilirsin, tüm metastazlarla fakat o zaman artık senin için bir şey yapamam!"* diyerek yalvardı.

Bütün bunları oldukça farklı bir taraftan değerlendirdiğimi, farklı bir bakış açısı ve düşünce yapımın olduğunu söyleyerek cevapladım. "Çatışmalardan" söz ettim ve sorunlarımın üstesinden gelmek zorunda olduğumu, hayatımı tamamen değiştirmem gerektiğini bildiğimi anlattım. Bu tür şeyleri bilmek istemiyordu ve kabaca cevap verdi, *"Saçma! Bunun senin durumunla hiç ilgisi yok. O yüzden dikkatlice düşün. Ayrıca hala çok gençsin!"*

Ayağa kalktığı anda öfkeli bir ses tonuyla ekledi, *"40 yıllık hekimlik hayatımda senin kadar mantıksız bir hastaya rastlamadım!"*

Kanserden korkmadığımı çünkü kanserin ruhun hastalığı olduğunu, yeniden iyileşmek için kişinin sorunlarını kendisinin çözmesi gerektiğini söyleyince sarsılmış göründü ama yine de bir şekilde teslim oldu.

Beni yeniden "iyi" ettiği için ona teşekkür ettim ama neredeyse zorla çıkan kelimelerle tepki verdi, *"Sen yeniden sağlıklı **değilsin!** Kendini mahvediyorsun!"*

Karşı çıktım *"Tam tersi doktor, yaşamak istiyorum!"*

Bana röntgenlerimi vermelerini rica ettiğimde, röntgenlerin kliniğe ait olduğunu ve ancak kişisel doktorumun bunları isteyebileceğini söyleyerek reddetti.

Sonuçta daha önce bana karşı oldukça nazik davranan röntgen doktoruna gittim. Yasal bir belgeyi burnuna dayadım ve röntgenleri ben alamazsam avukatımın talep edeceğini belirttim. Karşı çıkmadan kabul etti.

8 Ocak 1990'da kendi rızamla ancak şu belgeyi imzalayarak hastaneden çıktım:

"Kolon röntgenlerinin sonuçları hakkında bilgilendirildim. Kolonun sağındaki tümörün göreceli kötü huylu veya iyi huylu oluşu ancak biyopsi yoluyla tespit edilebilir. Kolonoskopi yoluyla bu tümörün alınmasını reddediyorum. Sonuçlar, yani kötü huylu olma ihtimali tarafıma açıklandı."

Aynı belgede neden başka şekilde değil de bu şekilde davranmaya karar verdiğimi de belirttim.

O zamanlar henüz German New Medicine'a tam hakim olmadığımı kabul etmem gerekse de – doktorların beni yine de paniğe sürükleyebilmesinin sebebi budur – standart tıptan çok German New Medicine anlayışına zaten güvenmişim.

Hastaneden çıktıktan sonra özel bir radyoloji kliniğinde onlara vakam hakkında bilgi vermeksizin bir tomografi çekirtmeye karar verdim.

Değerlendirme özeti şöyleydi: "... *hiçbir tümör veya enflamasyon süreci bulunmamaktadır.*"

Henüz German New Medicine'ı bilmiyor olsaydım veya kendi rızamla hastaneden çıkma cesaretim olmasaydı başıma neler gelebileceğini düşününce, tüylerim ürperdi. Benim durumumdaki hastaların başına neler geldiğini ve hala geliyor olabileceğini düşünerek derin üzüntü duydum. Kim bilir kaç hasta teşhis şoku sebebiyle **gerçekten** hasta ediliyor veya hatta ölüyor!

Tanrıya şükür ki kendimi tam zamanında geleneksel tıbbın pençelerinden kurtarabilmişim. Kabul etmeliyim ki cerrahın bıçağının altından kaçmak kolay olmadı. Daha iyisini bildiğim için ne kadar şanslıyım!

Kötü deneyimimden değerlendirirsem, herkese yalnızca German New Medicine'ı tümüyle ve zamanında öğrenmelerini tavsiye edebilirim! Çünkü yalnızca az bir şey bilmek ya da hakkında bir şeyler duymuş olmak veya GNM hakkında tuhaf bir makale okumuş olmak yeterli değil.

German New Medicine baskılanmaya devam ettiği sürece, hastaların GNM'i tümüyle ve kendileri için öğrenmekten başka bir seçeneği yok!

Orijinal Almanca belgenin İngilizce çevirisinden çevrilmiştir

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak : www.LearningGNM.com